

Lee Child
și Andrew Child

Santinela

Traducere din limba engleză de
Constantin Dumitru-Palcus

3
TREI

UNU

Rusty Rutherford ieși din apartamentul său într-o dimineață de luni, exact la o săptămână după ce fusese concediat. Primele zile după ce căzuse securea asupra lui a stat în casă cu storurile trase, consumându-și rezerva de pizza congelată și așteptând să sune telefonul. *Deficiențe semnificative*, scria în scrisoarea de demitere. *Imens eșec în calitate de lider. Erori fundamentale*. Era incredibil. O asemenea distorsionare a adevărului. Și atâta nedreptate. Încercau să-i pună în cârcă problemele recente ale orașului. Era vorba de... o greșeală. Pur și simplu. Care urma să fie corectată cu siguranță. Și curând.

Orele se târau apăsător. Telefonul rămânea tăcut. Și căsuța de e-mail se umplea doar cu mesaje spam.

Mai rezistă o zi, apoi își luă laptopul cel vechi și îl porni. Nu avea pistol sau cuțit. Nu știa să coboare în rapel dintr-un elicopter sau să sară cu parașuta din avion. Totuși, cineva trebuia să plătească. Poate că inamicii lui din viața reală urmau să scape nepedepsiți. De data asta. Dar nu și cei din jocurile video pe care i le trimisese un amic programator. Înainte, evitase să le joace. I se

părușeră excesiv și inutil de violente. Dar acum nu i se mai părea la fel. Zilele în care dăduse dovadă de milostenie se terminaseră. Doar dacă...

Telefonul tăcea în continuare.

Douăzeci și patru de ore mai târziu obținuse punctaje mari la joc și se deshidratase oarecum, dar în rest nu se schimbase mai nimic. Închise laptopul și se trânti pe canapea. Rămase tolănit așa o bună parte din zi, alegând la întâmplare din teancul de discuri Blu-ray pe care nu-și amintea să le fi cumpărat și implorând în tăcere universul să-l trimită înapoi la muncă. Jură că va fi un alt om. Unul cu care te puteai înțelege mai ușor. Mai răbdător. Mai diplomat. Empatic, chiar. O să le cumpere gogoși celor din birou. De două ori pe lună. Și de trei ori, dacă asta era o condiție ca să se ajungă la o înțelegere.

Telefonul tăcea în continuare.

Nu bea des, dar ce altceva îi mai rămăsese de făcut? Pe ecran se derula genericul de la sfârșitul altui film. Nu mai suporta să vadă încă unul, așa că se retrase în bucătărie. Scoase o sticlă nedesfăcută de Jim Beam din fundul dulapului. Se întoarse în living și puse la pick-up un disc vechi și zgâriat cu Elmore James.

Într-un târziu, adormi cu fața pe podea, după... nu mai știa sigur cât timp. Tot ce știa era că, la trezire, își simțea capul ca și cum ar fi fost doldora de pietre, care se mișcau și se frecau între ele de parcă ar fi vrut să-i iasă din țeastă. Nu credea să mai scape vreodată de durerea aia. Dar când în sfârșit îi trecu mahmureala, se simți stăpânit de un nou sentiment. Sfidare. În definitiv, era nevinovat. Nimic din ce se întâmplase rău nu fusese din vina lui. Asta era al naibii de sigur. El prevăzuse totul. Își avertizase

șeful în privința lui. În repetate rânduri. În public și între patru ochi. Și fusese ignorat. În repetate rânduri. Așa că, după șapte zile de solitudine, Rutherford hotărî că sosise momentul să se arate. Să le spună varianta lui de poveste. Oricui ar fi fost dispus să-l asculte.

Făcu un duș și scoase niște haine din șifonier. Pantaloni chino și un tricou polo. Nou-nouțe. Culori sobre, cu embleme, ca să dea impresia de seriozitate. Apoi își recuperează pantofii din colțurile opuse ale holului, unde îi aruncase. Luă cheile și ochelarii de soare de pe polița de lângă ușă. Ieși pe coridor. Coborî cu liftul, singur. Traversă holul de la intrare. Împinse ușa rotativă și grea, și se opri în mijlocul trotuarului. Trecuseră primele ore ale dimineții și soarele îl întâmpină cu o arșiță ca de furnal, broboane de sudoare inundându-i fruntea și subsuorile. Simți un fior de panică. Cei care se simt vinovați transpiră. Citise asta undeva și dacă exista un lucru pe care voia cu disperare să-l evite era să pară vinovat. Privi în jur, convins că toată lumea se uita la el, apoi cu greu se clinti din loc. Mări pasul, simțindu-se mai expus decât dacă ar fi mers pe stradă în pielea goală. Dar adevărul era că majoritatea celor pe lângă care trecuse nici nu-l observaseră. De fapt, doar doi dintre ei îi acordară un minimum de atenție.

În același timp în care Rusty Rutherford ieșea din apartament, Jack Reacher intra într-un bar. Se afla în Nashville, Tennessee, la 120 de kilometri nord-est de orașelul adormit al lui Rutherford, și căuta soluție la o problemă. În principal, era o chestiune practică. O problemă de fizică. Și biologie. Și anume, cum să suspenzi

un ins de tavan fără să provoci prea multe stricăciuni permanente. Tavanului, măcar. Individul îl preocupa mai puțin.

Tavanul aparținea barului. Iar barul era al individului. Reacher pusese pentru prima oară piciorul în local cu peste o zi în urmă. Sâmbătă. Aproape duminică, pentru că ajunsese în oraș aproape de miezul nopții. Călătoria lui nu fusese lipsită de peripeții. Primul autobuz luase foc, iar cel sosit să preia călătorii se blocase sub un pod jos, după ce șoferul greșise ieșirea de pe șosea cu vreo 30 de kilometri. Când coborî în stația autocarelor Greyhound, Reacher înțepenise de la cât stătuse pe scaun așa că s-a dat deoparte, aproape de perimetrul rezervat fumătorilor, și câteva minute a făcut mișcări de întindere menite să-i alunge durerea din mușchi și articulații. Rămase acolo, pe jumătate ascuns în umbră, în vreme ce restul pasagerilor umblau de colo-colo, discutau, stăteau cu ochii în telefoane, își recuperau bagajele și, treptat, părăseau incinta.

Reacher rămase pe loc. Nu se grăbea. Sosise mai târziu decât se așteptase, dar asta nu era o problemă majoră. Nu avea de ajuns la vreo întâlnire. Nici nu trebuia să ia parte la vreo ședință. Nu-l aștepta nimeni care să se îngrijoreze sau să se înfurie. Plănuise să-și găsească un loc unde să rămână peste noapte. O cârciumă, ca să mănânce ceva. Și un bar unde să poată asculta muzică bună. Trebuia să fie în stare să găsească toate acele lucruri. Poate că ar fi fost nevoie să schimbe ordinea. Sau să combine doar două dintre ele. Dar avea să se descurce. Iar la ce hoteluri prefera Reacher, nu era nicio problemă să-și facă apariția

noaptea târziu. Mai ales dacă plătea cash. Așa cum plătea el întotdeauna.

Mai întâi, muzica, hotărî Reacher. Știa că Nashville nu ducea lipsă de așa ceva, dar el voia un anumit tip de local. Ceva vechi. Cu ceva povești. Unde, pe vremuri, se poate să fi cântat Blind Blake. Sau chiar Howlin' Wolf. Cu siguranță nu un local nou, renovat sau decorat excesiv. Singura întrebare era cum să găsească un astfel de loc. Luminile erau încă aprinse în autogară și câțiva oameni continuau să lucreze, să aștepte sau pur și simplu pierdeau vremea pe-acolo, ca să nu stea pe străzi. Unii dintre ei trebuie că erau localnici. Poate că toți. Reacher ar fi putut să ceară îndrumări. Dar nu intră. Preferă să se lase călăuzit de instinct. Cunoștea orașele. Putea să le deslușească forma și fluxul așa cum un marinar simte direcția din care vin valurile. Instinctul îi spunea să meargă spre nord, așa că traversă o intersecție mare și triunghiulară și merse mai departe spre o parcare părăsită, acoperită cu pietriș. Mirosul greu de motorină și țigări se pierdu în urma sa, iar umbra din fața lui, tot mai lungă pe măsură ce mergea, îl conduse spre șiruri de străzi înguste și paralele, mărginite cu clădiri de cărămidă asemănătoare, acoperite cu funingine. Aveau aspect industrial, dar erau descompuse și găunoase. Reacher nu știa ce fel de afaceri prosperaseră în trecutul orașului, dar orice s-ar fi produs, vândut sau depozitat era clar că în locurile alea se întâmplase. Și la fel de clar era că nu se mai întâmpla. Doar construcțiile rămăseseră în picioare. Și nici astea pentru mult timp, își zise Reacher. Ori se băgau bani în ele pentru renovare, ori urmau să se prăbușească.

Reacher coborî de pe trotuarul sfărâmicios și continuă să se deplaseze pe mijlocul străzii. Se gândi să mai meargă vreo două cvartale. Cel mult trei. Dacă nu găsea nimic până atunci, urma s-o ia la dreapta, spre râu. Trecu pe lângă un magazin unde se vindeau anvelope parțial uzate. O hală în care o organizație caritabilă depozita mobila primită din donații. Deodată, traversând strada următoare, auzi bubuit de chitară bas și răpăit de tobe.

Sunetul venea dintr-o clădire aflată la mijlocul cvartalului. Nu arăta promițător. Nu avea ferestre. Nici vreun panou informativ. Doar o fâșie îngustă de lumină galbenă care ieșea pe sub o ușă din lemn. Pentru că nu-i plăceau localurile cu puține căi potențiale de ieșire, Reacher simți că ar trebui să meargă mai departe, dar când ajunse în dreptul clădirii, ușa se deschise. Doi indivizi, până în 30 de ani, cu tricouri fără mâneci și niște tatuaje spoite, abia vizibile, ieșiră împleticindu-se pe trotuar. Reacher se feri din calea lor și în acel moment o chitară începu să se tânguiască în interior. Reacher se opri. Fraza muzicală era bună. Creștea, se întetea și urca în tonalitate și, tocmai când păru să se termine și nota finală se stinse în eter, se auzi o voce de femeie. Era sumbră, disperată, plină de durere, ca un canal de legătură cu o lume bântuită de cea mai profundă tristețe imaginabilă. Neputând să-i reziste, Reacher trecu pragul.

Duhnea a bere și transpirație înăuntru, iar distanța dintre intrare și spatele încăperii era mult mai mică decât se așteptase Reacher. Dar era mai lată, creând efectiv două zone separate, cu un culoar liber la mijloc. Partea din dreapta era pentru iubitorii de muzică. În seara aceea

erau douăzeci și ceva de inși, unii în picioare, alții dansau, și unii care făceau și una și alta. Scena era dincolo de ei, lipită de peretele îndepărtat, ocupându-l cam pe jumătate. Era joasă, susținută de niște lăzi de bere cu un fel de panou din lemn bătut în cuie deasupra. De o parte și de alta, erau niște boxe mici aranjate în stivă, iar din tavan atârnavă barele de susținere a reflectoarelor. Cântăreața stătea în față, în mijlocul scenei. Lui Reacher i se păru micuță. Un metru cincizeci cel mult și subțire ca un ac. Părul blond era prins într-un coc perfect, lucios. Reacher se întrebă dacă nu cumva era o perucă. Chitaristul era în stânga ei, aproape de ușă. La o distanță egală de solistă, dar în dreapta acesteia, se afla basistul. Amândoi aveau o claie de păr creț în cap și pomeți înalți, osoși, și semănau atât de bine între ei, încât puteau fi gemeni. Cu siguranță, frați. Baterista era și ea pe scenă, ținând ritmul, dar era prea întuneric în spate ca Reacher să o vadă clar.

Zona din stânga era rezervată băutorilor. Erau șase mese rotunde, cu câte patru scaune, și patru taburete la barul amenajat lângă peretele opus scenei. A avea tot ce-i trebuie: dozatoare de bere și de alcool, frigider pline cu sticle. O oglindă mare, lungă cât tot barul, atârna pe perete, cu o spărtură în formă de stea pe la mijloc. O sticlă aruncată, gândi Reacher. Îi plăcea cum arăta. Dădea locului un plus de personalitate. Dar nu îndeajuns ca să contrabalanseze cel mai mare neajuns al localului. Porțiunea de tavan din fața barului. De care atârnavă zeci de suporturi. Poate chiar sute. Erau de toate stilurile, culorile și mărimile. Reacher nu voia să știe de unde proveneau. I se păreau de prost gust. Inutile. Și nu aduceau nimic bun nici din punct de vedere practic. Ca să ajungă

la bar, o persoană cât de cât mai înaltă trebuia fie să-și facă loc printre ele, fie să se aplece pe dedesubt. Reacher așteptă ca trupa să-și încheie ultimul cântec și se aplecă pivotând, până când ajunse suficient de aproape ca să se urce pe un taburet. Era singurul client din partea aceea a sălii, dar, judecând după privirea goală a barmanului, nu-și dădu seama dacă individul era mulțumit sau nu de această situație.

— O cafea, spuse Reacher, când barmanul îl băgă în sfârșit în seamă. Neagră.

— N-avem cafea, replică barmanul.

— Bine. Atunci un cheeseburger. Cartofi prăjiți. Fără salată. Fără murături. Și o cola.

— N-avem cheeseburgeri.

— Da' ce-aveți de mâncare?

— N-avem mâncare.

— Unde găesc așa ceva în zonă?

— Nu locuiesc în zonă, răspunse barmanul ridicând din umeri.

Reacher își luă cola și se întoarse ca să privească spre scenă. Spera să cânte o altă trupă, dar nu se vedea nicio mișcare. O parte din public trecuse în cealaltă jumătate a sălii și se adunase pe la mese. Restul se îndreptase deja spre ușă. Fără muzică și nicio speranță de mâncare, Reacher se gândi să-și termine băutura și să plece de-acolo. Continuă să meargă în direcția spre care pornise înainte să fie ademenit în bar, dar când ajunse la alea din capătul clădirii auzi un fel de hârșăit. Se întoarse și aproape că dădu nas în nas cu chitaristul trupei pe care tocmai o ascultase. Tipul făcu un pas înapoi, cu ochii plini de spaimă și cutia chitarei ridicată ca un scut. Venind din

spate, cântăreața evită în ultima clipă ciocnirea cu el. Reacher ridică ambele mâini, cu palmele spre ei. Era conștient de efectul pe care îl producea înfățișarea sa. Avea un metru nouăzeci și șase. O sută treisprezece kilograme. Părul vâlvoi. Nebărbierit. Umbla vorba că, la vederea lui, copiii o luau la fugă țipând.

— Scuze, oameni buni, spuse Reacher încercând un zâmbet liniștitor. N-am vrut să vă sperii.

Chitaristul lăasă cutia jos, dar nu făcu niciun pas înainte.

— Ați cântat excelent în seara asta, spuse Reacher. Când mai cântați?

— Mulțumim, zise chitaristul, fără să se miște. Curând. Sper.

— Aici?

— În niciun caz.

— De ce? Public nasol?

— Nu. Patron nasol.

— Ia stai așa! zise cântăreața, aruncându-i o uitătură urâtă lui Reacher. De ce ești aici? Nu cumva lucrezi pentru el?

— Nu lucrez pentru nimeni, spuse Reacher. Dar ce-are patronul de e nasol? Care e problema?

Cântăreața ezită, apoi ridică un deget, după care încă unul.

— N-a vrut să ne plătească. Și ne-a jecmănit. Ne-a furat o chitară.

— Era a mea, spuse chitaristul. Aveam una bună de rezervă.

— Serios? zise Reacher și făcu un pas în spate. Asta nu mi se pare o practică de business corectă. Trebuie să mai fie ceva în povestea asta.

— Cum ar fi?

Cântăreața se uită la chitarist.

— Cum ar fi nimic, spuse acesta. Ne-am terminat numărul. Ne-am strâns instrumentele. I-am cerut banii conveniți. Ne-a refuzat.

— Nu pricep, zise Reacher și, după o scurtă pauză, continuă. Într-un loc ca ăsta, muzica e cea care atrage. Nu decorul. Asta-i cât se poate de sigur. Iar pentru muzică, ai nevoie de formații. Iar dacă nu plătești formațiile, cum le convingi să cânte? Mie mi se pare că își cam taie singur craca de sub picioare. Trebuie să fi făcut voi ceva de l-ați supărat.

— Nu înțelegi cum merg lucrurile în lumea muzicii, zise chitaristul, clătinând din cap.

— Explică-mi.

— De ce?

— De ce? Pentru că te rog. Îmi place să fiu informat. A învăța e o virtute.

Chitaristul își sprijini cutia chitarei pe sol.

— Ce-i de explicat? Genul ăsta de lucruri se întâmplă mereu. Nu putem face nimic în privința asta.

— Nu trupele dețin puterea, spuse cântăreața, punând mâna pe umărul chitaristului. E în mâinile proprietarilor de localuri.

— Și nu e nimeni care ar putea să vă ajute? Managerul vostru? Sau agentul? Știam că muzicienii au așa ceva.

— Poate ăia de succes, zise chitaristul, clătinând din cap. Nu noi.

— Nu încă, spuse cântăreața.

— Poliția, atunci?

— Nu, spuse cântăreața trecându-și palma peste buzunarul gecii. Fără poliție.

— Nu putem apela la poliție, spuse chitaristul. Se răspândește vorba că suntem dificili și nu ne mai angajează nimeni.

— Păi și ce rost mai are să fii angajat dacă nu ești plătit?

— Ideea e că avem ocazia să cântăm. Oamenii ne ascultă. Cântăreața își atinse cu palma partea laterală a capului.

— Nu te descoperă nimeni dacă nu te ascultă, continuă ea.

— Cred că ai dreptate, spuse Reacher. Deși, ca să fiu sincer, cred că trebuie să vă gândiți la mesajul pe care-l transmiteți.

Chitaristul se rezemă cu un umăr de zid.

— Ce mesaj? Să înghițim gălușca, asta-i tot ce putem face.

— Așa o să ajungem și la succes, spuse cântăreața. În cele din urmă.

Reacher nu zise nimic.

— Ce e? Crezi că nu facem ce trebuie?

— Poate că sunt deplasat, zise Reacher, uitându-se când la unul, când la celălalt. Dar mie mi se pare că voi le transmiteți proprietarilor de cluburi că este în regulă să vă jecmănească. Că sunteți mulțumiți să nu fiți plătiți.

— Asta-i culmea! spuse cântăreața. Nu-mi place când nu sunt plătită. E cel mai rău lucru.

— Ați spus asta clar?

— Bineînțeles, spuse chitaristul, îndreptându-se de spate. Eu i-am zis și am insistat să ne dea banii. A lăsat impresia că așa o să facă și m-a dus în biroul lui. Doar că acolo aștepta un individ. Bodyguardul. Un tip uriaș. Trebuie că plănuiseră totul dinainte pentru că n-a zis nimic. N-a mai stat pe gânduri. Mi-a apucat mâna. Stânga.

Ridică mâna ca să-și întărească spusele.

— A înșfăcat-o și a lipit-o de birou, unde e un fel de placă metalică, a continuat el. E plină de denivelări și pete. În orice caz, mi-a ținut mâna acolo, iar proprietarul a ocolit biroul și a deschis sertarul de sus. A scos de-acolo un ciocan de dulgherie. A folosit partea cu gheare ca să-mi răsfire degetele și mi-a spus să aleg. Dacă vreau să primim banii, o să-mi zdrobească degetele. Unul câte unul. Sau pot să plec nevătămat și fără bani.

Reacher era conștient de vocea din cap care-i spunea să se care de-acolo. Că nu era treaba lui. Dar ascultase chitara aia tânguindu-se sub degetele tipului ăsta. Își aminti cum i le urmărise când se afla pe scenă. Erau total diferite de degetele lui Reacher. Iuți și delicate, dansând pe corzi. Și-l imagină pe bodyguard apucându-i mâna. Apoi pe proprietar, mânuind ciocanul. Și rămase pe loc.

— Dacă vreți, aș putea să mă întorc în club, spuse Reacher. Să-l ajut pe proprietar să vadă lucrurile dintr-o altă perspectivă. Poate să-l conving să reconsidere onorariul pentru seara asta.

— Crezi că poți să faci asta? întrebă cântăreața, fără să pară convinsă.

— Mi s-a spus că pot fi foarte convingător.

— Ai putea păți ceva.

— Nu eu sunt cel care ar putea păți ceva.

— Are un ciocan, spuse chitaristul, foindu-se.

— Mă îndoiesc că va apuca să-l folosească. Și nici dacă ar face-o, n-ar fi o problemă. Așa că, ce-ar fi să încerc? N-aveți nimic de pierdut.

— Nu sunt sigur că...

— Mulțumim, îl întrerupse cântăreața. Apreciem orice ajutor din partea ta. Doar te rog să ai grijă.

— Întotdeauna am, spuse Reacher. Acum, ziceți-mi despre chitară. Aia de rezervă. Chiar v-a furat-o?

— Matahala de bodyguard a luat-o, spuse chitaristul. E un fel de-a spune. Mi-a smuls-o când ieșeam din birou. Pe urmă a aruncat-o pe scara ce dă la subsol și s-a uitat la mine într-un fel ciudat, de parcă m-ar fi provocat să mă duc s-o iau.

— Ai lăsat-o acolo?

Chitaristul privi într-o parte.

— Să nu te simți stânjenit. Ai făcut bine.

Reacher făcu o pauză și întrebă:

— Valora mult?

Chitaristul ridică din umeri.

— Un miar, poate? Pentru mine, sunt o grămadă de bani.

— Și patronul, cu ciocanul? Cum îl cheamă?

— Lockhart. Derek Lockhart.

— Cât v-a promis că vă dă?

— Două sute de dolari.

— În regulă. Și, în afară de Lockhart, tipul care era la el în birou și barman, cine mai lucrează aici?

— Nimeni.

— Mai e cineva, spuse cântăreața. Un tânăr care debarasează mesele. E mai tot timpul în spate, fumează iarbă.

— Altcineva?

— Nu.

— Ați văzut vreo armă în incintă?

Se uitară unul la altul și clătinară din cap.

— În regulă, atunci. Unde-i biroul lui Lockhart?

— La etaj, spuse chitaristul. Scara e dincolo de toalete.

Înăuntru, un client singuratic își sorbea ultima bere. Barmanul dădea cu mopul pe podea între mese și scenă. Nu se vedea nimeni altcineva, așa că Reacher trecu de toalete și urcă scara. Zări o ușă care dădea în palierul îngust. Din cealaltă parte se auzi o voce. Era a unui bărbat, nu încăpea nicio îndoială, dar Reacher nu putea desluși ce spunea. Vorbe blânde. Ritmice. Ca atunci când cineva numără. Probabil verifica veniturile din acea săptămână. Așa că era posibil ca ușa să fie încuiată. Reacher apucă mânerul. Îl întoarse. Și simultan împinse cu umărul în ușă. Care cedă ușor, trimițând așchii de lemn învârtindu-se în aer.

— Vă rog să mă scuzați, domnilor. Nu mi-am dat seama că era încuiată, spuse după ce intră în cameră și împinse ușa la loc în cadrul deteriorat.

Spațiul era strâmt. Mai mult o debara, decât un birou. Doi bărbați stăteau înghesuiți în spatele unei mese, umăr lângă umăr. Reacher îl luă drept Lockhart pe tipul de statură medie. Celălalt, un uriaș lănced, fără vlagă, trebuia să fie bodyguardul. Ambii încremeniseră în scaune. Iar biroul era acoperit cu teancuri de bancnote șifonate și soioase.

— Cine dracu' ești?

Lockhart avu nevoie de un moment ca să-și recapete glasul.

— Mă numesc Jack Reacher. Reprezintă o formație care a cântat în seara asta pentru voi. Sunt aici ca să discutăm despre contractul lor.

— Nu au niciun contract.

— Acum au, spuse Reacher și apucă un scaun cu spătar din lemn, singurul liber din încăperea, pe care se așeză după ce-i testă rezistența.

— Cred că e cazul să pleci, spuse Lockhart.

— Abia am ajuns.

— Nu poți fi aici. Nu în timp ce numărăm banii.

— N-ai gândit asta până la capăt, nu-i așa?

Lockhart ezită, încercând să-și dea seama care-i capcana.

— Cum adică?

— Ai spus că nu pot să fiu aici. Și totuși sunt, în mod clar. Un raționament greșit din partea ta.

— Pleacă, spuse Lockhart, rostind cuvintele cu claritate exagerată. Sau te arunc afară.

— Tu mă arunci pe mine afară?

Reacher își îngădui un zâmbet.

Pumnul lui Lockhart se încleștă pe masa din fața lui.

— Pot să pun să te arunce afară.

— Ești sigur? Unde-ți sunt oamenii?

— Am toți oamenii de care am nevoie chiar aici.

Lockhart arătă spre celălalt bărbat.

— De el zici? În primul rând, e un singur om. Unicul. Deci, ar fi trebuit să zici „singurul om de care am nevoie“. Dar nici așa nu e corect, nu? Pentru că e evident că nu îndeplinește toate cerințele. Nici dacă aş dormi n-ar fi în stare să mă arunce afară. Aș putea să mor de bătrânețe și el tot n-ar fi în stare s-o facă.

În timpul acestui schimb de replici, Reacher îi urmări ochii uriașului. Îi văzu clipind înspre Lockhart. Îl văzu pe acesta răspunzându-i cu o mișcare abia sesizabilă din cap. Uriașul se ridică de pe scaun. Reacher știa că exista doar o